

SEJM
RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ
VII kadencja
Prezes Rady Ministrów
RM-10-44-15

Druk nr 3433
Warszawa, 22 maja 2015 r.

Pan
Radosław Sikorski
Marszałek Sejmu
Rzeczypospolitej Polskiej

Szanowny Panie Marszałku

Na podstawie art. 118 ust. 1 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej z dnia 2 kwietnia 1997 r. przedstawiam Sejmowi Rzeczypospolitej Polskiej projekt ustawy

- o zmianie ustawy o udzielaniu cudzoziemcom ochrony na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej oraz niektórych innych ustaw z projektami aktów wykonawczych.

Projekt ma na celu wykonanie prawa Unii Europejskiej.

W załączeniu przedstawiam także opinię dotyczącą zgodności proponowanych regulacji z prawem Unii Europejskiej.

Ponadto uprzejmie informuję, że do prezentowania stanowiska Rządu w tej sprawie w toku prac parlamentarnych został upoważniony Minister Spraw Wewnętrznych.

Z poważaniem

(-) Ewa Kopacz

UZASADNIENIE

1. Potrzeba i cel projektu ustawy

Projekt ustawy o zmianie ustawy o udzielaniu cudzoziemcom ochrony na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej oraz niektórych innych ustaw, zwany dalej „projektem ustawy”, ma na celu wdrożenie do polskiego porządku prawnego przepisów dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 2013/32/UE z dnia 26 czerwca 2013 r. w sprawie wspólnych procedur udzielania i cofania ochrony międzynarodowej (wersja przekształcona) (Dz. Urz. UE L 180 z 29.06.2013, str. 60), zwanej dalej „dyrektywą 2013/32/UE”, a także dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 2013/33/UE z dnia 26 czerwca 2013 r. w sprawie ustanowienia norm dotyczących przyjmowania wnioskodawców ubiegających się o ochronę międzynarodową (wersja przekształcona) (Dz. Urz. UE L 180 z 29.06.2013, str. 96), zwanej dalej „dyrektywą 2013/33/UE”. Ponadto celem projektu ustawy jest dostosowanie prawa krajowego do przepisów rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 604/2013 z dnia 26 czerwca 2013 r. w sprawie ustanowienia kryteriów i mechanizmów ustalania państwa członkowskiego odpowiedzialnego za rozpatrzenie wniosku o udzielenie ochrony międzynarodowej złożonego w jednym z państw członkowskich przez obywatela państwa trzeciego lub bezpaństwowca (wersja przekształcona) (Dz. Urz. UE L 180 z 29.06.2013, str. 31), zwanego dalej „rozporządzeniem 604/2013”.

Ww. akty prawne stanowią część przepisów prawa unijnego tworzących Wspólny Europejski System Azylowy II generacji, czyli tzw. „pakiet azylowy”. Zgodnie z dyspozycją przewidzianą w art. 31 dyrektywy 2013/33/UE państwa członkowskie Unii Europejskiej są zobligowane wprowadzić do prawa krajowego unormowania wynikające z niniejszego aktu prawnego w terminie do dnia 20 lipca 2015 r. Natomiast dyrektywa 2013/32/UE przewiduje dwa terminy na dostosowanie krajowego porządku prawnego, tj. 20 lipca 2015 r. oraz 20 lipca 2018 r. – w zakresie w niej wskazanym. Postanowienia dyrektywy 2013/32/UE zostaną transponowane do polskiego porządku prawnego w całości w pierwszym terminie.

2. Charakterystyka projektu ustawy – rzeczywisty stan oraz wskazanie różnic pomiędzy dotychczasowym a projektowanym stanem prawnym

Wdrożenie przepisów dyrektywy 2013/32/UE powoduje konieczność wprowadzenia

- 2) ich stan psychofizyczny może uzasadniać domniemanie, że byli poddani przemocy;
- 3) są małoletnimi lub osobami niepełnosprawnymi.

Dodawany w art. 88b ust. 3a ma na celu wdrożenie art. 9 ust. 4 dyrektywy 2013/33/UE i zapewnia otrzymanie przez cudzoziemca informacji o powodach umieszczenia w strzeżonym ośrodku lub areszcie dla cudzoziemców oraz możliwości wystąpienia o bezpłatną pomoc prawną i zastępstwo prawne na zasadach odpowiednio stosowanego k.p.k. (art. 404 ustawy z dnia 30 grudnia 2013 r. o cudzoziemcach).

Zmiany w art. 89 ust. 2–4 mają charakter redakcyjny związany z wprowadzeniem pojęcia wniosku i sprawy o udzielenie ochrony międzynarodowej, a także poprawienie odesłania do art. 87 w nowym brzmieniu. Dodawany w tym przepisie ust. 4a stanowi wdrożenie art. 9 ust. 1 zdanie drugie dyrektywy 2013/33/UE i ma charakter gwarancyjny dla zatrzymanego wnioskodawcy. Zgodnie z art. 9 ust. 1 zdanie drugie dyrektywy 2013/33/UE postępowania administracyjne istotne z punktu widzenia warunków zatrzymania są przeprowadzane z należytą starannością; opóźnienia w postępowaniu administracyjnym, których nie można przypisać wnioskodawcy, nie mogą stanowić uzasadnienia dla przedłużenia zatrzymania („zatrzymanie” w znaczeniu umieszczenia wnioskodawcy w strzeżonym ośrodku). Patrząc na przesłanki umieszczenia wnioskodawcy w strzeżonym ośrodku, powyższe ma głównie znaczenie, gdy umieszczenie wnioskodawcy w strzeżonym ośrodku nastąpiło w związku z prowadzonym przez Straż Graniczną postępowaniem w sprawie zobowiązania cudzoziemca do powrotu czy też czynnościami identyfikacyjnymi lub organizacją powrotu (zwrot „postępowanie istotne z punktu widzenia dalszego istnienia okoliczności, o których mowa w art 87 ust. 1 pkt 1–5”, tj. okoliczności stanowiących podstawę umieszczenia cudzoziemca w ośrodku, oznacza wszelkie czynności podejmowane przez Straż Graniczną). Jeżeli nie zostaną one zakończone przed upływem okresu pobytu cudzoziemca w strzeżonym ośrodku z winy organu, który je prowadzi, a nie cudzoziemca, to brak będzie podstaw do przedłużenia pobytu cudzoziemca w tym ośrodku.

W art. 89 dodano ust. 7 i 8, które stanowią, że sąd, rozpatrując wniosek o przedłużeniu okresu pobytu wnioskodawcy lub osoby, w imieniu której wnioskodawca występuje, w strzeżonym ośrodku, ocenia możliwość zastosowania środków alternatywnych w stosunku do pobytu w strzeżonym ośrodku. W przypadku gdy sąd stwierdzi, że zachodzą przesłanki do zastosowania środków alternatywnych, zgodnie z